

L'escarment

Un relat de: [rautortor](#)

Almanac d'aniversari

1. L'escarment

Tothom anava d'esglai en esglai. Les senyals d'emergència feia anys que sonaven arreu del món. Els dictàmens dels científics feien trontollar les opinions dels polítics. I mentrestant, la gent senzilla, comandada per líders carismàtics i convençuts, s'havia llançat als carrers exigint canvis radicals. Decidits a la lluita i fins i tot als sabotatges arribat el cas. No cal dir que, amb el flux incontrolable de la informació, la divulgació de veritats i de mentides s'havia convertit en una perillosa rutina. En aquest sentit, s'havia escampat a nivell mundial una irreversible sensació: som a prop de l'apocalipsi.

Enmig d'aquesta histèria col·lectiva, els uns protesten, criden i amenacen, els altres m'escriuassen, m'insulten i em supliquen alhora. Sovint ho fan quan em veuen pel carrer o davant de la meua oficina, i també a l'entorn de casa meua. Jo, en canvi, em mantinc seré, impertèrrit, estoic. D'una banda, el meu alt càrrec polític no em permet manifestar els meus sentiments. Coses del protocol. D'altra banda, però, no tinc cap possibilitat de revelar el que sé, tot i que són temps difícils per mantenir secrets. No puc, ho he jurat.

Eren de domini públic les meves absències esporàdiques. Ben poca gent, només els íntims, sabia de la meua afecció a l'espeleologia. Farà un any o més que em vaig endinsar en una cova remota. Al fons de l'avenc hi ha un espai apte per acampar. Allí, com en altres ocasions, em vaig instal·lar, decidit a passar-hi una setmana de reflexió. El dia abans de tornar a la superfície, des de la pregonesa de l'espluga vaig sentir una veu clara i diàfana. Em va saludar com si em conegués de tota la vida. I em va etzibar: *Estic farta i avorrida del gènere humà. Tot el que toca ho fa malbé. Per tant, he pres la decisió d'anihilar-los i començar una nova època amb una altra generació d'éssers. Espero que siguin més respectuosos amb el que els envolta.*

Aleshores vaig entendre que, per molt que la humanitat es mobilitzés, només hi havia una sortida: esperar el final sense esperança.